

ALTITUDE

Een saai sprookje

Ze zat ergens in een klein kamertje, boven in een toren.

Een torenkamertje wellicht.

En ze had hoogtevrees. Zo gaat dat.

Eigenlijk moest ze goud spinnen, van hooi.

Maar daar werd ze ziek van.

Hooikoorts.

Toen gaven ze haar rozen.

Daar moesten de doorns vanaf.

Bloedde ze bijna dood.

Daarna kreeg ze een kat, om hem spreken te leren.

Al gauw was de kat welbespraakt, en hield hij een pleidooi voor de vrijheid. Was ze weer alleen.

Moest ze mandjes vullen met appels, en onderop een doperwt leggen. Het bleek niet lucratief.

Tenslotte hoefde ze alleen nog maar naar beneden te komen.

Maar dat deed ze niet.

Na een tijdje durfde ze wel uit de ramen te kijken. Maar ze bleef ver van het kozijn, en keek met dichtgeknepen ogen.

Ze zag de zee en de stad.

En elk jaar werd de toren een meter hoger.

Elk jaar keek ze dieper neer op het water en de stad en de mensen.

Verschrikkelijk, zo hoog, zo diep, zo ver als alles was.

...